

Nr. 9.

Anul I.

RÂNDUNICA

FÓIE LITERARĂ-BELETRISTICĂ.

BCU Cluj / Central APARE University Library Cluj

IN SIBIIU, DE TREI ORI PE LUNĂ.

PROPRIETAR-EDITOR ȘI REDACTOR

SILVESTRU MOLDOVAN.

SUMARUL:

Așa a fost să fie	Marg. Moldovan.
Din toiuł vieții.	T. Bocancea.
Drițu	Brebenel.
Elegii	George Simu.
Lăturenii	Ioan dela Brad.
Carte cu tablouri de condeiu	H C. Andersen.
Scrisóre din București . .	g.
Feliurite	* * *

Apare:
în 10, 20 și 30 a fiecărei luni.

Abonamentul:
Pe an 6 fl., pe jumătate de an 3 fl., pe pătrar de an 1-70 fl.
Pentru România și străinătate pe an 16 franci.

Proprietar-editor și redactor Silvestru Moldovan.

AȘA A FOST SĂ FIE.

Novelă.

(Urmare.)

Margareta Moldovan.

Dar Mărioră scumpă, ôre nu asta ar fi fericirea ta cea mai mare să fim totdeauna la olaltă? Dôr tu, îmi spunea-i odată, scii demult, — demult a fost aceea — că ai voi să fii tot cu tine, să îți tot vorbesc. — Atunci îți plăceau vorbele mele, se vedea pe fața ta îndestulirea. — Acum ești rece, veselia, rosele de pe față, tôte au perit. Pentru ce nu poți alunga gândurile acele rele dela tine? Să fim fericiți. O, cât m'aș simți de fericit să te ved érăș veselă, sprintenă și cu surisul têu ângeresc pe buze.

— Nu-mi mai vorbi Augustine, căci mă dore inima, când mă gândesc, că tôte aceste au să se sfîrșescă și eu rămân érăși singură, părăsită; mai părăsită de cum am fost până a nu te cunosc pe tine. Ômenii acum mă ocolesc, ca pe un făcător de rele, ei sunt rîi, sunt invidioși și clevetesc câte tôte. — Oh, și eu sunt nevinovată, n'am nici un păcat pe inimă. Ômenii gândesc, că eu am umblat să caut plăceri numai, ei nu cred, că noi ne iubim. Veți-ți de mirésă Augustine dragă și fi fericit cu ea. — Eu rămân aici, departe de ômeni, retrasă de tôte lumea și vreau să mă pocăiesc pentru păcatul iubirii nôstre.

— Asta nu-i iubire Mărioră! Tu nu vrei să mă veți fericit, căci dacă ai vrea, nu ai renunța la căsătoria nôstră. — M'am gândit mult la vorbele mamii, căci asemenea ție, și eu am avut ôreș-care sfială, ba chiar frică, — acum sunt deprins cu gândul, că dacă mama ar fi fost convinsă despre iubirea nôstră, sigur ne-ar fi binecuvântat. Când noi vom fi fericiți, când ne vom împărți de-opotrivă în plăceri și suferinți, ce ar avea atunci prevedința contra nôstră? Tot omul umblă să își aște fericirea, — eu mi-am aflat-o, căci sciu, că numai prin tine ajung la fericire. Afară de timpul cât îl petrec lângă tine, nu mai cunosc plăceri — nimic. Êr dacă tu renunți a fi consôrta vieții mele, dacă plă-

ceea asta îmi va lipsi, ce mă voi face atunci? Voiu fi perdut — perdut pentru totdeauna.

— Nu vei fi perdut Augustine, căci este încă o inimă, care te iubesc. Cu Lucreția poți fi fericit. Numai pentru mine nu mai este fericire! Pentru mine a săcat de tot și pentru totdeauna; punem casul că ne căsătorim, atunci cade blăstêmul de mamă și mânia ceriului pe capul meu, și sunt nimicită. Dacă rămân aici uitată de lumea întregă, sunt ca și lipsită de viață, mă mângăie însă în casul acesta imprejurarea, că rămân curată la suflet și pôte să am barem pe ceea lume fericirea, care mi-a lipsit în viață.

— Dar spune-mi Mărioră scumpă, cum se pot eu trăi fără tine, cum se îmi petrec viața în lipsa ta? Cum se mă pot deprinde cu ideia, că tu nu ești a mea, cum se îmi umplu golul inimei mele? — Dar ce vorbesc, dôr mórtea tôte le tocmesce, și apoi mórte, — mórte trebuie să existe pentru mine și încă cât mai curënd.

— Pentru numele Domnului ce vorbesci? Nici nu te gândi la lucruri de aceste, dôr scii, că și cu gândul încă păcătuesci.

— Ei și ce mi-e mie de păcat, ôre să se lipsescă o viață de fericire nu-i păcat? Sunt hotărit și-i gata.

— Augustine, pentru tôtei sfinții ce vorbesci? se nu faci una ca aceea. Eu aș rămânea cu muștrare de suflet, care m'ar nimici. — Promite-mi că nu vei face nimic.

— Nu promit nimic, m'am decis. Ascultă-mă dragul meu, lumea dôr e plină de plăceri, Lucreția te iubesc, poți fi fericit. Te rog promite-mi, că abđici de gândurile aceste.

— Nu. Acum eu nu pot. Nu îți împlinesc dorința, — đise Augustin cu fruntea întunecată de gânduri negre.

— Dómne, Dómne! Atunci mă nenorocesc mai tare, — ne nenorocim amëndoi. Ce-i atunci cu sufletul nostru pe ceea lume.

— Ei, ce-i în lumea cealaltă? Ce plătesce tot, dacă nu pot fi fericit aici. Mai bine să mor și s'a isprăvit totul.

Vlad se sculă și făcu câți-va pași vehemenți. Măriora vădându-l așa agitat se duse la el, îl prinse de amândouă mâinile și dîse cu voce rugătoare.

— Implinesce-mi rugarea Augustine, promite-mi, că nu îți vei face nimic rău, în totă viața ta.

— Dar ce înțeles are, de sunt sau nu în lume, după hotărîrea ta e tot atât. Te iubesc scumpă, asta o știi, ș'apoi viața-mi fără tine nu are nici un farmec, nici un înțeles.

— Bine, dîci că mă iubesci așa tare, poți dar să te împotrivesci la rugarea unei ființe, care și ea te iubesc? Poți tu să nu-mi implinesti rugarea, care imi ese din inimă? — Rămăi departe de mine dragul meu, lasă-mă uitării și trăiesce îndestulit . . . Pentru ce să nu trăiesci, pentru-ce să te pedepsesci, să te nimicesci? . . . Promite-mi, că vei trăi cât îți va fi rînduit de sorțe și că nu vei încerca nici cînd, de a-ți scurta viața.

— O Dîmne! Măriora dragă, tu ești ingerul meu pădîtor. Vorbele tale par'că au prins rădăcini în inima mea. Sunt om slab, că te mai supăr. — Nu voi face nimic, căci imi pare că și umbra mamii mă urmăresce pretutindeni și mă opresce.

— Vești tocmăi pentru ca astfel de inchipuiri să nu te mai neliniștescă, uită trecutul și îți făuresce un viitor plăcut.

Augustin nu mai răspuse nimic. Ochii îi se umplură de lacrimi, drept răspuns durerii lui sufletesci.

S'au despărțit cu o durere ce sgudue și cea mai tare inimă.

Măriora se forță să se arete mai tare în suportarea durerii, dar îndată ce Augustin eși din casă, erupse într'un plîns amar, care părea că-i sfășie inima.

Cînd ajunse Vlad la cotitura cărării ce ducea la oraș, se mai uită odată îndărîpt, dar nevădînd pe Măriora afară își continuă calea cu pași grei, și cu capul plecat.

Mergea tot înainte, fără a se interesa de nimic ce-i venea în cale.

* * *

Lucreția aflase de mult de relațiunile de amor a lui Augustin cu Măriora. Iubea însă pe Augustin cu atîta foc, încât era în stare să-i trecă cu vederea ori-ce slăbiciune, ori-ce capriciuri, numai să fie lângă el, să-i pôtă admira fața blîndă, modestă. Era atrăgătoare și simpatică fața lui, privirile îi erau un mister dulce, care

atrage în mréjă multe inimi. Ea încercă acum cu totă gingășia cu cîtă era înzestrată de natură, cu totă fineța și afabilitatea ei, să îl caștige pe Augustin.

Intr'o dîi fu invitat la masă la Oprea. Ce putea acum face alta, decăt să mîrgă?

Lucreția îl aștepta cu nerăbdare. Cînd auđi ușa antișambrei îi eși înainte și luându-l de braț îl conduse înlăuntru.

Vlad era abătut și trist. Un zimbet trist îi se ivi pe buze, cînd simți brațul Lucreției.

— O, cît sunt de fericită că ai venit. Pentru ce nu vii mai des. Mă faci de mă usuc de dorul tîu, tiranule.

— Scuză-mă, că nu am putut veni, — dîse el cu voce sacă și rece.

— Pentru ce ești tot trist? Pôte te supăr eu cu întrebările mele. Nu o să mă mai întreb nimic dragă. Să vorbim alteceva.

Augustin nu reflectă nimic. Să făcu o mică tăcere.

— Poimăne vom face cu mai multe familii o excursiune la Muntele-Mare, sper că vei veni și tu Augustine cu noi?

— Nu știu, sunt ocupat.

— Dacă nu mergi tu, atunci nici eu nu voi merge. Ce mă interesează pe mine ceialalți din societate, eu numai pentru tine trăiesc și sunt fericită cînd pot fi lângă tine. — Tu nu, așa-i că tu nu simți ca mine?

— Auđi aci, pentru ce să nu pot eu simți ca tine?

— Ei bine, simți și tu, dar nu pentru mine.

Augustin cu multă forțare de suflet dîse rece:

— Ba da.

— O ce fericită sunt. Eu gîndeam, că tu nu te mai gîndesci la mine, decum să mă mai iubesci. Aș vrea să văd ce e scris în inima ta. Una mă mîngăie, cînd văd inelul acesta în deget, că între noi este o legătură. Acesta mă face să sperez. — Dîmne ôre cînd voi fi fericită, să nu mai port frica că te voi pierde, să te știu pururea lângă mine, să te pot vedea totdeauna.

— Asta n-o știu nici eu.

— Răule, dîr dela tine depinde totul, tu hotărîresci scumpul meu. — Nu știu pentru ce, dar o neliniște mă torturază.

— Ce neliniște?

— Nu te superi dacă îți spun?

— Nu, spune-mi.

— Apoi étă, tu ești așa rece, mă negliji de tot, nu vii sêptemăni întregi la noi; veđi asta imi pricinuieste neliniștea.

(Va urma.)

DIN TOIUL VIETII.

Ca în scenă genul omenesc se întrece
Să facă deosebiri între-olaltă,
Pe cînd o parte în veselie saltă.
Mulțimea se deprinde să se plece.

Cultura d'astădîi ne'ntrecut de naltă
O amenință cei de sus s'o sece.
Deși-și ascund amorul propriu rece
Și pentru omenie se și esaltă.

Cum unul p'altul mereu se nșală
De se prefac în vorbe și cu geste,
În sufletul meu de desgust mă împlu;

Mă întorc d'aceea la țeranul simplu
Desprețuit de-a îngâmfwării fală;
El sincer ține datine modeste.

T. Bocancea.

DRIȚU.

(Sfârșit)

De *Brebenel*.

Bine băieți. v'ati purtat sdravên. Mâne tăiem un miel care-ți vrea. Dar e și mai bine, că melușica nu sberă după mamă. Acum tăceți să ascultăm. — Nîmic. — Să vede că n'au simțit. Trêba lor, noi să ne vedem de-a noastră. Măi Sofrone deslêgă tãpãlãgile cailor, să facă larmă să nu pot auzi ce povestesc ăștia dindêrêptul meu; cele dela rôte, cât vor ținea vor fi bune, abia nu-i va sdroncâni să-și strivescă cumva buzele 'ntre dinți. — Așa, bine. — Acum mergeți la stână și — strajă gurei. La sorocul mulsului cred că voi fi acasă. Să umblați sănătoși... Hi Pletea!..."

Nici n'am vëdut pe unde ni-o dus.

Ne-am trezit preste vr'un cîas-douê într'o curte, nici nu sciam din care sat.

— „Suntem la popa băieți. N'am voit să vă las din ochi până nu vă voi duce inaintea lui Dumneđu, să vă dau în plata lui. După aceea vă puteți duce și — să nu țică vorbă slabă“.

Și ca pe vremea aia, pentru șapte husoși, părintele — ne-a cununat.

— „Acum băieți unde vă vor duce ochii. Trei sêptemâni să nu v'aud de nume. Duce-vêți la colibașul din pădurea Rujei, și spuneți că eu v'am trimis. Dar aveți grijă să nu vă uitați acolo, că-i om odată. Vă va ținea bine.“

Am sărutat mâna părintelui, a mamei preotese bêtrâne, care cu unchieșu a fost nună, și am eșit după ce am inbucat ceva, căci rêsărise sórele. de Vineri.

La o margine de pădure, ne-a dat unchieșu jos și pe când îi sărutam mâna, amêndoi cu lacrãmile în ochi, gata să ne despãrtim, dîse: Fiți cuminte băieți. Câte pécate să fac pe lumea asta și tot nu cade ceriul pe noi. Așa ne-a făcut Dumneđu. Nu suntem de vină. Póte că mai curênd de cum credeți, voi veni cu socrii mici și mari după voi. Grijiti să nu vă gãsım pãliti ca grãul de sóre, să ne fie rușine când vom intra în sat acasă. „Hi Pletea!“.

Și s'a dus și noi ne-am dus. Prin pădure verde până la colibașul dela Ruja. Abia am ajuns spre sară.

După opt zile vine unchieșul și cu părinții nostri. Erau necãjiti și nu prea, ne-au iertat, și ce să mai dic, ne-am întors acasă cu Sinefta, dar ospêț cu lãutari, n'a îngãduit „ai noștri“ să facem. Sinefta-i cum o vedeți și cum sciți — gólã dracul. Pécãt că nu mi-am rupt grumađii, când am pus piciorul în cãruța unchiului ca să o furãm. Să furi pe bala necuratã! Cine ș'ar fi gãndit?

III.

Așa își povestea Drițu istoria. L'am auzit cu urechile mele, când venea la părinții mei. Și multă dreptate avea Drițu când dîcea, că Sinefta-i gólã dracu. Înțelega prin acêsta, că-i rea de gură de n'are margini. Prepuelnică și temãtore fãrã hotar. În fine era o muiere, care nu scia nici de fricã nici de rușine.

A treia zi după-ce s'au aședat în casa Drițului, era certatã cu tóte vecinile. Cu cele tinere, că nu vin la casa ei pentru ea, ci pentru Drițu. Cu cele bêtrâne, că vin de aduc poșta dela cele tinere, tot pentru Drițu.

Apoi a început a se certa cu el, că pentru ce își unge cãlțunii în tótã diminêța, pentru ce să rade în tótã Dumineca, de ce-și increștesc cãmașa ca mârgeaua, de ce pórtã pãlãria pe urechie și cam pe ochi, de ce

când trece pe uliță să uită pe la ferestri. de ce stă cu muierile de vorbă pe uliță, de ce mai ține prietinie cu feciori de sama lui. că el nu mai e june? De ce imprumutã el pe cutare vecin cu un sfredel, pe celãlalt cu un ferestrau. pe altul cu altã uneltã; scie ea bine, că numai ca să aibã el după ce să duce acolo, să-și facã trêbã, să póta întãlui pe Mãriuța, pe Florica, pe Ghilina. La cutare dece-i lucrã pe așteptate, de bunã samã ca să-și facã mână bunã cu bãrbatul, să-l cãldãrêscã. Dela cutare de ce-a cumpêrat lemne de lucru și de ce a bêt aldãmașul acolo și nu în casa lui. Cutare de ce l'a chemat acasă să-i sfredelêscã róta, o póte aduce în „werkeș“. Scie ea că numai pentru nevasta lui s'a dus. De ce-l chiamã muerile, să le indrepte rêsboiul când nu mai țese bine?

Ba nici în sfînta bisericã nu-i da pace.

De ce și-a cumpêrat stranã lângã altariu, dinaintea dascãlului, scie ea, că numai ca să se póta întorce cãtrã tinda muerilor, și a vëdut ea pe trei țopance, că numai atunci merg la bisericã, când merge și el. Ș'apoi cum se podobesc, cu haine care mai de care, tot numai pentru el. Dece... dar să nu mai inșir, căci nu le-aș mai da de capêț. atãtea erau pricinile pentru care bietul Drițu era invinovãtit. Și vina lui e, că le suferea. Ar fi trebuit dela început să-i mute gura 'n cêfã și să-i mai pilêscã din limbã. Dar el o lãsã în plata lui Dumneđu, ér părinții lui când să plãngea îl mângãiau și ei cu „Bine-ți face, tu țai ales-o. Ți-a trebuit ruginî de prin satele vecine, acum trage boule că ți-a pus restul“.

Noroc de Pãțu și Pãțoica, că au murit preste doi ani, și nenorocul Drițului c'a rêmãs singur cu Sinefta. Acum să fi vëdut. Era numai ea cu el și cele pomenite, în fiecare sarã i le inșira ca pe lucruri nouê. Tot din cap le incepea și le împodobeã încã.

Èr Drițu. ca să scape de gura ei trãntea lingura în blidul cu zama, își lua cãciula din cuiu și dîcea: „Ai trebui bătutã ca mêrul, dar te las să te batã prasnicele cele mari“, și nu să oprea pãn' la crãsmã.

Ba dela o vreme cum isprãvea lucrul, nici nu mai intra în casã, ci deuna la crãsmã. S'a dat în urmã la beuturã cu totul, nici nu mai mergea pe-acasă.

Și un pécãt aduce după el pe celãlalt.

S'a luat în de bine cu o vëduvã din sat, ér pe Sinefta a lãsãt-o în casa tatã-sêu, în casa lui Pãțu, și el s'a dus de ședea cu Ghilina Tizului și patruspredece ani a dus o așa viață, încãt toți ómenii îl plãngeau, cum s'a putut el nemernici. De lucrat lucra, ca și mai nainte, dar ce cãștiga tot bea, și cãnta de țiuiau crãșmele de gura lui.

Pe urmã din beutura cea multã s'a slãbit și cãdênd la pat, suferințele i-au fost scurte. După douê zile a murit cu barda lui în brațe. Din ciasul cum a cãđut la pat, a cerut să i-o dea și din brațe nu o a mai lãsãt. O sãruta și plãngea, ofta și dîcea: „Draga mea bãrduțã: numai pe tine te-am avut în lumea asta credinciosã. Dar n'am avut noroc unul de altul. N'ar avea parte de nici un bine, cine mi-a mãncat inima și m'a scos din rêndul ómenilor“. A dóua zi diminêța l'a gãsit țapên, cu degetile și gura pline de sãnge. S'a tãiat stringênd și sãrutãndu-și barda în clipele când și-a dat sufletul.

Aşa a isprăvit Driţu cursul vieţii sale. L'a mâncat muierea. Barda lui a mostenit-o feciorul său, care-i bărdăş vestit şi om cu avere.

Er prohodul laie al Driţului a fost aşa, că ridicând sicriul să-l ducă la gropă din curtea Ghilini Tizului, Sinefta cu fata ei s'au apropiat de sicriu şi-au început

a să boci: Dragul meu, harnicul meu, dragul meu, meşteru meu Er Ghilina vedându-le, s'a retras dela sicriu strigând: „Duce-vêţi dr slabelor. Voi l'aţi mâncat. Uităte-l aici. Viu a fost al meu, mort e al vostru. Frigeţi-l!“

ELEGII.

I.

*Scris mi-a fost să n'am pe lume
Partea omului iubit, —
Să plece fruntea sub povăra
Umii train nefericit.*

*Şi să nu mă scie nimeni
Nimeni să nu-mi dea cuvânt,
Ce s'aducă alinare
Sufletului trist şi frânt.*

*Şi-i cu greu să vezi cum trece,
Vremea lumii fără rost,
Se compari, zdrobit de jale,
Ce ești adă și ieri ce-ai fost?!*

*Și să vezi că ce-a fost dulce
Ca un vis iubit și sfânt,
A sburat, lăsând pe urma-i
Numai sbucium pe pământ.*

II.

*Pêru 'ncepe să 'nălbescă
Trist speranțele dispar,
Și sătul de existență,
Ce 'mi imbie — atât — amar,*

*Aș muri voios ca omul
De dureri împovorat,
Lumea nu mi-ar simți lipsa,
Eu de lume-aș fi scăpat.*

*Prea convins, că n'am sub sôre,
De cât dușmani și călăi.
Bucuros mi-aș da viața,
Numai să mă scap de ei!*

III.

*Nu mai plânge, nu mai plânge!
Suflete rob și frânt,
Ție-ți pare rotogolul
Lumii prea murdar și strimt;*

*Și te 'nșeli când crezi că lumea
Este strimță; dar găcesci
Că-i murdară ca păcatul,
Pus pe inimi omenesci.*

IV.

*Ochii mei când s'or închide,
Ca să nu-i mai redeschid,
Dă-mne! nu-mi da om în față.
Că-i nemernic și perfid!*

George Simu.

LĂTURENII.

Sirul jucătorilor e complet. Fruntașul jocului face semn cu mâna strigând încet: „Hai tu Ilenă!“ Apoi al doilea urmăzează, și altul după el. Pentru „Lăturenii“, cari nu cunosc fetele din sat, un fecior carele jocă și el strigă dintre fete vre-una și o dă de mână pe cea chemată jucătorului. Fetele ce au venit ca „Lăturenii“ au preferința. În fruntea jocului e sau un fecior de sat, ori un „Lătorean“ dintre cei mai desteri. În câteva minute părechile jucătoare sunt în ordine. Acum se încep diferitele figuri din jocul „murășenesc“, și anume: purtatul mai lin, purtatul mai pe lung, purtatul cu schimbarea fetei la o mână și la alta, purtatul, când la un anumit timp, atât feciorii cât și fetele împedecă cumva-și cu un picior. Urmăzează apoi saltul grațios, când feciorii în tact sunt deodată din afară și fetele dinlăuntru și vice-versa — dar fără a lăsa din mână feciorul pe fată.

Cu cât fruntașul jocului e mai dester, cu atât figurile din „purtat“ sunt mai variate. Jocul preste tot e lin ca undele mării. Trebuie să notez, că nimeni nu comandă o vorbă. Aici muzica hotăresce și figurile celui din fruntea jocului. Jocul se finesce cu „Invirtitul“. La „Invirtit“ un jucător ia și câte două fete și chiar și trei. Finindu-se jocul fetele încep la vorbă de o parte, feciorii de alta. Se încep glumele, risul, șop-

tele, ici și colea câte un semn cu ochiul. Publicul privitor, ca preste tot locul, începe a-și face observările: care fată e mai frumoasă, care are haine mai scumpe? Care fecior e mai voinic? Cum s'ar potrivi cutare fată cu cutare „lăturenii“? Așa trece timpul ca gândul. Țigarii și-au dres côrdele. Acum dă de jucat cu bățul călușeresce. Cei mai desteri dintre „Lăturenii“ și dintre feciorii de sat, încep a juca emulând în facerea deosebitelor figuri.

E de admirat cum în tactul muzicii vezi câte-odată jucătorii stând în cap pe „măciucă“, precum și salturile ce le fac cu ajutorul „măciucei“, carea ți se pare că e fermecată.

Așa se continuă veselie până câtră orele 1 și chiar până câtră 2. Acum fetele de sat chiamă „lăturenii“ la amădi în familii și le omenesc. Tot asemenea fac și feciorii cu „Lăturenii“. Când „Lăturenii“ vin târziu sunt chemați la ojină. Nici chiar țigarii (musicantii) „Lăturenii“ nu sunt uitați. Și pre ei îi chiamă atare fecior de sat ca să mănecă la ei de amădi ori de ojină. Simțul de ospitalitate o însușire nobilă a românului se manifestă cu totă puterea. În familii „Lăturenii“ și „Lăturenii“ sunt foarte bine primiți și ospătați. După amădi pretrecerea se continuă cu mai mare vioiciune.

Intre jocuri — drept pausă — se iau uneori la „trântă“ câte doi dintre cei recunoscuți mai tari, cam de comun „un lătorean“ și unul de sat. E permisă numai „trântă“ dreaptă și nu cu piedeca. Trânta e o adevărată luptă de atleți. Și un rival se ține de mai debil și invins, când de trei ori a fost trântit în lupta dreaptă de câtră contrariul său.

Pe încetul și neobservat sôrele se apropie spre apus. Feciorii și fetele trebuie se facă cunoscințe mai de aproape, în specie „Lătoreni“ cu fetele de sat și feciorii din sat cu „Lătorenele“.

Totul se întâmplă publice. Feciorii singuratici merg în o șură, ori grajd din apropiere, sau în o casă. Aici sunt duse fetele una câte una, câți feciori sunt în case. Un fecior de sat ori „Lătorean“ vine la grupul de fete, șoptesce cevași la urechia Ilenei, ori Mariei. Acesta se prefacă că nu-l înțelege. Feciorul însă nu așteaptă multe, prinde de măgele pe Iléna, éra acesta de frică să nu-i rupă măgelele dela gât, îi urmăzează până la șură, ori într'o cameră, unde sunt feciorii. În curând urmăzează tot în asta formă și alte fete, și ne trezim, că camera ori șura s'a împopulat binișor. Trebuie să fi fost cineva în atare „salon“ improvisat, ca să-și pôtă dea samă de cele ce se petrec între părechile cari discurséză, șoptindu-și unul altuia dorul inimei. Se întâmplă câte-odată că juna adusă, neconvenindu-i feciorul ce o prinde de mână îi scapă ca o căprioră d'inainte și în câte-va secunde e între sôțele sale, roșie, cum e racul. Nu e lipsă să mai spună ce i s'a întâmplat, căci toți știu. În urmă ofensata ăice: „caute-și tot sacul petecul“. Aceste casuri sunt rare, căci fetele față de „Lătoreni“ se pörtă cu multă prevenire, ca să nu le huléscă afară din sat.

Discursurile între părechi sunt varii. George îi vorbesce Stăncuței, cum a plecat de acasă cu ceialalți feciori, apoi cine se mărită la ei în sat. Nicolae mai șiret îi spune Măriorei, că: „la voi sunt mai frumoșe și mai înalte fetele ca la noi. Dómne! cum mi-ar plăcea să șed aici, să merg în ședétóre tómnă și pe când se apropie postul Crăciunului să-mi pună popa cununa pe cap. Mărióra suride, dar modestia nu o lasă să caute în ochii junelui, tace dacă feciorul e destul de îndrăsnéț de i-a furat un sărut, fără a-i mai face declarări

de amor. Ioan spune Sanfirei, câte clăi de grâu au secerăți, câți boi au și altele. Și așa câte părechi atâtea discursuri sincere și nefățărute. În urmă feciorii se departă și fetele rămând înderét cam pe furis — fără a fi observate de părinți ori alți privitori mai bătrâni se strecură la ceialalte fete.

Când se apropie sôrele de apus, feciorii de sat se înțeleg între sine, pun bani la olaltă și aducénd vinars, mai rar vin, tractéză „omenesc“ pe „Lătoreni“. În acest timp „Lătorenele“ plăcă câtră casă, căci e în contra obiceiului și i-ar éși nume reu unei fete, dacă ar veni acasă după sântitul sôrelui, sau chiar odată cu feciorii, cari vin când deja a însérat. „Lătoreni“ sunt omeniți în casă privată, mai rar la cărcimă. Ei de comun nu plătesc nimic. Câte odată după ce-au fost ospétati se nasc vorbe neplăcute între „Lătoreni“, ei între ei, ori între vre-un fecior de sat. Vorbele se prefacă în fapte, și încă în bătăi formali. Bătăile provin câte odată și din cauza fetelor. Când lupta s'a încins între mai mulți e demnă de admirat. Sunt feciori, cari atât de bine știu să se bată cu măciuca, încât câte trei-patru inși venind asupra-i, nu sunt în stare să-l lovéscă; din contră unul culcă câte doi-trei la pământ. Când nu ajung măciucile, se mai capétă și pari de prin garduri.

Câte-odată nu le umblă bine nici musicanților. Unii îi trag câtră casă, alții voiesc să mai rămână.

În aceste lupte, la părere fără importanță, se manifestă simțul răsboinic în totă puterea cuvântului. Întrat în focul luptei, feciorul român dă fără cruțare, și dacă el e rănit, suferă, fără a se tângui sau cere amestecul județului străin.

Mergerea „Lătorenilor“ e un obicei străvechiu, ce e încă bine conservat. Bine face țeranul român, că-și petrece, ca să-și mai uite de necas.

Prin convenirile „Lătorenilor“ se întăresce în popor consciința națională, căci: „Decât cu străin la masă mai bine cu bóla 'n ósă. Și viața cu străinul, e amară ca pelinul. Măncatu-s Dómne! de strini (străini), ca érba de boi bătrâni.

Să se păstreze convenirile „Lătorenilor“!

Ioan dela Brad.

CARTE CU TABLOURI DE CONDEIU.

Prefață.

E curios, când simt mai cu căldură și mai adéne, e ca și când mâinile și limba mi-ar fi legate; nu pot reda, nu pot exprima sentimentul așa, precum viază el în mine; și totuși sunt pictor, acesta îmi spune ochiul, acesta au recunoscut-o toți, cari au cetit schițele și tablourile mele.

Sunt un băiat sêrac, locuiesc colo în una din cele mai înguste strade, dar lumina nu-mi lipsesce, căci locuința mea e sus, avénd privirea preste tóte coperișele de casă. În zilele prime, când am sosit în oraș, îmi părea așa de strimt și mă simțeam singuratic; în locul pădurei și a colinelor verđi orizonul mi-l formau acum numai urlóiele sure. Nu aveam nici un prietin aici, nu dădeam de nici o față cunoscută.

Intr'o sară stăteam trist la feréstră, o deschisei și privii afară. Cât de vesel devenii. Vêđui o față, pe care o cunosceam, o față rotundă, amicală, prietina mea cea mai bună din depărtare, din locul meu natal: era luna, vechea, iubită lună, aceeași neschimbată, în-

tocmai cum era când privea la mine printre salcâmi de lângă bălți. I-am trimis sărutări în depărtare și rađe ele pătrundeau de-a dreptul în odaia mea, ea îmi promise, că în tótă sara, dacă va răsări, va privi puțin la mine; de atunci ea și-a și ținut în mod cinstit promisiunea. Pagubă, că ea nu pôte rămânea, decât timp scurt. Totdeuna când vine îmi povestesc una și alta, ce a vêđut ea în nóptea premergétóre, sau în aceeaș

H. C. Andersen este un poet danez. Născut la începutul secolului present (1805) el este unul dintre cei mai de frunte reprezentanți ai literaturii daneze. A scris între altele romane, povești în versuri, romane, piese teatrale. Dintre creațiunile lui cele mai însemnate sunt povestile, scrise cu fantasie bogată, icóne plăcute și colorit escelent; romanțele sale au un ton delicat, blând, elegic. Dintre romanele lui cel mai însémanat este romanul „Improvizator“, un tablou psihologic reușit. Pe terenul dramatic a avut mai puțin succes.

Din prozele lui vom traduce în fóia nóstră tablourile mici de condeiu, ce le-a publicat sub titula: Carte cu tablouri de condeiu.

Din H. C. Andersen. *)

sară". „Depinge ceea ce eu îți povestesc“, dise ea la prima vizită, și vei avea o carte cu tablouri de condeiu frumoasă. Acésta am făcut-o eu în multe séri. Aș putea da un fel de „o mie și una de nopți“ în tablouri, dar acésta ar fi prea mult; acele ce le dau nu sunt alese, ci urméză unele după altele, precum le-am au-

Sara întâi.

„In nóptea trecută“, aceste sunt propriile cuvinte ale lunei, „lunecam prin aerul curat al Indiei și îmi reoglindam fața în Ganges: razele mele se încercau a pătrunde prin încâlcitura desă a bătrânilor platan, care forma o boltitură ca un țest de brăscă. De-odată eși din desime o fată de Indu, ușoră ca gazela, frumoasă ca Eva; era așa de ușuratică și totuși de o viață plină de voluptate acésta fică a Indiei. Eu îi puteam vedea gândirile prin pielea-i fină; lianele spinose îi rupsese sandalele și totuș ea mergea cu pași repezi; animalul răpitor, care venea dela riu, unde își potolise setea, sărea sfios din cale-i, căci fata avea în mână o lampă aprinsă; eu îi puteam vedea sângele vioiu prin degțele sale, pe cari le ținea spre apă-

dit; un pictor mare, genial, un poet sau artist de musică să facă mai mult din ele, dacă vrea; ceea ce presint eu nu sunt decât schițe fugitive, puse pe hârtie și printre ele ideile mele proprii, căci luna nu venea în fie-care sară, uneori puneam eu în prějmă-i câte un nor, sau chiar și doi.

rare în aretul lampeii. Ea se apropiă de riu, puse lampa pe vâhuri și lampa pluti în jos; flacăra fâlfăia, cu și când ar voi să se stingă, dar ea totuși ardea și ochii negri, schinteitori ai fetei o urmăreau cu o privire însufletită, de după genele lungi, moi ca de mătase; ea scia, că dacă lampa arde până ce o perde din vedere, iubitul ei trăiesce încă. Dacă ea se stingea, atunci el era mort. Și lampa ardea și fâlfăia și inima ei flăcări și-i tremura; ea îngemunchiă și se ruga; lângă ea în iarbă zăcea șerpele umed și rece, dar ea nu cugeta numai la Brama și la mirele ei. „El trăiesce“ esclamă ea veselă și de pe cōstele delurilor resuna: „el trăiesce“.

SCRISÓRE DIN BUCURESCI.

Revista „Tinerimea română“. — Institutul Oteteleșan.

În scrisórea mea din nrul ultim al revistei dv. am făcut la urmă amintire, că societatea „Tinerimea română“, cu ocasiunea zilei aniversare de 21 Maiu, a edat un număr festiv al revistei sale cu acelaș nume. Revista acésta a implinit opt ani dela întemeiere și numărul festiv este întâiul număr din anul al IX. El este bogat în materii literare și științifice, cugetări, sentințe etc. datorite membrilor societății și unor celebrități de ale literaturii române, precum Dr. Istrati, I. C. Negruzzi, Gr. G. Tocilescu, Al. Odobescu, P. S. Aurelian, Ionescu Gion, Rădulescu-Niger, Șonțu, Păun etc.

Drept probă a poeziilor revistei, Vă rog să reproduceți din nrul festiv frumoasă poezie de Rădulescu-Niger, pe care Vi-o alătur:

MAMA.

Un ton duos lipsese din cântul vietei mele.
Un vers plin d'armonie din tainicul poem
Al dragostei: e Mama, — o mamă din acele
Cum multe nu-s, cu tóte că name toți avem.

De câte ori trecutul cu-a lui imagini sfinte
Îl cern prin amintire, pe ea o vęd întâiu.
Din vis tresar adesea, aud a ei cuvinte,
Atât de iubitoare... O vęd la căpătăiu.

Dar când voiesc s'o mângăiu, dispare 'nchipuirea:
E spațiu negru... Golul, și gol și 'n suflet simt.
Atuncea chinuri nouă renasce amintirea
Și locul unei inimi e pentru ele strimt.

Imi pare c'am pierdut-o atunci a două óră,
Așa revęd de limped tablou 'nfricoșat
Când sta cu mórtea'n luptă, nevrënd defel să móră,
Ne vrënd ca să mă lase orfan și disperat.

Mi-am revęrsat ființa, mi-am revęrsat iubirea
Asupr'a două inimi ce nu-s de cât alt eu;
Și totuși e mai tare de mamă amintirea
Căci pururea simt golul lăsat de loenl său.

O! une ori mă prinde o sete ardătoare
D'a o vedea! — Credință, de ce te-am prăpădit,
Căci aș avea nădejdea vietei viitoare:
S'o vęd, să mă sărute... să fiu și 'n cer iubit!...

Scriind despre societatea „Tinerimea rom.“ vreau a face amintire și de alte instituțiuni culturale dela noi precum este: Societatea pentru învățatura poporului român, Școala reală protopopul Tudor, între cele mai de nou întemeiate citez: Fundațiunea universitară Carol I. și institutul Ioan Oteteleșan.

Dau câteva notițe despre acest din urmă.

Institutul Oteteleșanu se află la țară, în județul Ilfov, la Măgurele. E merit pentru de-a adăposti și da educație la fete orfane și serace. Inzestrat cu venitul a lor trei moșii mari și a unei case din București, foste proprietatea decedatului Ion Oteteleșan, întemeierea lui e datorită zelului și interesului față de cultura poporului român a academicianului Ion Calinderu. Fiind declarat de erede pe basa unei clause a testamentului, dl Calinderu s'a conformat dorinței testatorului de-a întemeia un institut de creștere, astfel el a reparat castelul dela Măgurele, a înfrumșetă parcul ce-l încunjoră, a mobilat interiorul, după modelurile cele mai noue, aprobate de ministrul instrucției publice. Prin o administrație bună el a îndoit aprópe venitul averii, căci până când la 1888, data când a intrat în posesiune, venitul averii era de 80—90 mii lei, acum e de peste 150,000 lei. Puse tóte în bună rânduială, dl Calinderu a donat acésta avere Academiei române, cu condiția de a se fonda institutul.

Castelul, în care se va instala institutul, se află în mijlocul parcului moșiei Măgurele, e cu trei etagii, fie-care etagiu în fațadă cu câte 17 ferestri și e construit în stil renaissance.

Mai adaug, că institutul se va inaugura la 1 Septembrie a anului curent, când se vor primi 25 eleve, apoi în fiecare an câte alte 25, așa că după patru ani el va adăposti regulat câte 100 fete orfane.

Țara noastră a câștigat un nou institut cultural binefăcător, pe care s'a pus inscripția semnificătoare: *La-bor et honor* (Muncă și onóre).

FELIURITE.

Una și alta.

Cerșitori. In Bucuresci există tradiția, că cerșitorii au adunat toate monetele de un ban și le-au aruncat în Dimbovița, ca publicul să fie silit a le da monete de valoare mai mare. Aceasta e cauza, ne spun Bucurescenii, că monete de un ban nu se află în circulație.

Intru cât este versiunea această adevărată, nu ceretăm, dar fapt este, că cerșitorii din guvernământul Tobolsk (Siberia) au format astă iarnă o societate, cu scop de a nu mai pune în circulație monetele de o jumătate de copeică și de o copeică, ca astfel publicul să fie silit a-i cinsti cu monete cel puțin de două copeice. Intreprinderea cerșitorilor, se spune, că a succes și de present în întreg guvernământul nu se mai află în circulație monete de cele amintite mai înainte.

Istorie de crocodil. In anul 1889 un fabricant din Sant Denis a călătorit pe insula Sumatra, ca să-și viziteze plantațiunile de tutun de acolo. Inainte de plecare s'a asigurat pentru casuri de nenorocire, pe 50 mii de franci. Mergând odată pe țărmul mării cu mai mulți prietini, s'a întâmplat, că un crocodil s'a aruncat asupra lor. Fabricantul a scăpat cu mare greutate, dar de spaimă s'a imbolnăvit și preste trei săptămâni a murit. Văduva a improcesuat banca de asigurare, care nu vrea să-i plătească cele 50 mii de franci, motivând această astfel: Dacă crocodilul atacă pe om și îl mănăcă, acesta e cas de nenorocire, dar acela nu e cas de nenorocire, dacă crocodilul numai îl sparie, chiar și dacă respectivul ar muri de spaimă. Advocații francesi așteptă cu curiositate rezultatul procesului.

Ce e viața. Viața este o linie ferată ale cărei stațiuni principale sunt: nascerea, căsătoria și mărtea; divorțul e o linie de bifurcație. Mai e și văduvia, dar la această stație se opresc numai trenurile de plăcere.

Plecare fără reîntorcere. Inchipuți-vă țise un domn în societate, că prietinel nostru Iorgu, eșind dela cununie a plecat cu nevasta-sa de braț pe del în sus fără de a mai veni îndrăpt.

— Sărmanii, și ore ce s'a întâmplat cu ei? — Intrebară mai multe cocône curioșe.

— Ce se se întâmple? S'au coborit pe cealaltă parte în jos.

Anecdote.

Originea ciardașului. Amicul nostru, care ne-a seris, că a aflat originea ciardașului, a dat de belea cu un alt cunosător al originii acestui joc, care îi dispută cunoscințele autentice. Pretinel acesta al doilea ne scrie, că originea ciardașului nu e de căutat pe drumul ce l'au făcut ungurii venind din Asia în Europa, ci pe puste Ungariei. Drept dovadă ne trimite copia autentică în limba latină a pasagiului referitor la originea ciardașului, scos din o altă cronică veche, pe care se vede că amicul nostru cel dintăiu nu o cunoșce.

Êta tectul croniceii în copie:

De origine joci ciardasi hungarici. Quandum veniverunt hungari in pustus Hungariae, umblaverunt cum

picioribus nudis et in pustibus erant multi cinstari. Hi piscaverunt piciores et hungari fecerunt diversas sãrituras, multas et repentinãs in aëro. Postea acceptaverunt has sãrituras, quae perfectioatae et ciardasus nominatae sunt. Ecce primae origines ciardasi.

Când'a fi. In vremile de de mult, când prin Ardél ungurii se făcuseră aprópe toți reformați, cari nu puteau suferi semnul crucii, ca Necuratul tãmaia, se spune; că era un grof de ungur reformat, care se îmbogățise de pe spatele bietilor iobagi români chinuți.

Groful acesta avea între alți mulți slugitori și un vizitiu român, pe care îl iubea pentru destoinicia lui, intru cât pôte iubi un grof unguresc pe un român lipit de glie.

Odată călătorind groful în o trãsură cu patru cai, zãri la o respintie de drumuri o cruce de lemn, pe care se afla restignit chipul Mântuitorului lumii și pe care o ridicaseră creștinii români evlavioși.

Groful zãrind crucea, se simți ca mușcat de șerpe, oprî în arêtul ei trãsura și țise cu glas aspru, poruncitor vizitiului de pe capră:

— Du-te, moi Iovane, și dobori tu jos crucea ăla blãstemat, se nu mai vèd io la ea.

— Nu pot, Măria Ta, țise românul, creștin bun, căci e păcat de mărte.

— Dar fo tu, Iovane, ce țise io, că atunci da io la tine moșii mari și face pe tine nemeș unguresc...

— O dómne când'a fi aceea? țise românul.

— Grof Kendefi se te cheme, strigă groful vesel, și crucea fu doborită la pãmânt de român.

De ale modei.

Am intrat în sesonul de vară, în care se pretinde cea mai mare atențiune și cel mai delicat gust, ca să apară toaletele frumóse, cu ingrigire făcute pentru etatea a celei ce o pórta și totodată se fie cu șic și picante. Din stofele cele mai simple se pot face toalete de eleganță rară.

Sunt moderne stofele cu careuri mari. Aceste nu numai în stofe de lãnă, ci chiar și în mêtasă. Careurile se nu fie de colori deosebite. Sunt frumóse stofele cu careuri albastru închis și albastru deschis. Fete tinere pot purta haine în sesonul acesta în variațiune de colori mai estravagante. Mai moderne sunt pentru fete tinere, toaletele deschis albastre cu deschis rosa, roșii cu sur arginții, roșii cu verde sau albe cu negru.

De o eleganță rară sunt pentru vară blousele făcute din mêtasă albă și obduse cu tull negru, la grumați cu un ruc, bogat, care se continuă de-alungul în partea dinainte.

In forma această din alb și negru se fac și gulere late cu un rënd sau două, până din jos de brau cu deosebire pentru damele acele, cari nu sunt obicinuite a purta haine strâmte.

Bluse de ori-ce colóre se pórta în sesonul acesta mai mult ca ori-când. Aceste sunt de o comoditate nemărginită pentru dame. O rochie simplă închisă și o blusă deschisă, età o toaletă presentătoare.

Fórte moderne sunt pentru dame mai de etate blusele negre de surah, decorate cu spițuri grele.

Toaletele albe încă sunt purtate de fete și de dame mai tinere. În vara acesta, cu deosebire la băi, se purtă toaletele cele albe de flanel, cari sunt totodată și un scut bun pentru răceala de sară.

Toaletele de piqué albe, erau au venit în modă, pentru fete tinere. Aceste de obicei se fac foarte simple, pentru ușurătatea spălatului. Se ridică mult în eleganță aceste toalete prin spițuri (cipcă) late galbene și cu aplicarea legăturii la brâu din mătăasă mole, de coloré deschisă și lată care atârână în jos până la pōla rochiei. Acesta dă un farmec deosebit fetelor tinere.

Dame mai mici de statură purtă și acum mai cu plăcere toalete din stofă cu vîrgi de-a lungul, careurile pentru aceste dame sunt nepotrivite. Tot așa se se ferescă damele mai mici de corsage-uri cu multe decoruri și de mâneci largi în umeri. Damele aceste se purtă toaletele cu corsage-uri foarte simple, căci altcum pierd mult din farmecul ochilor.

Pentru căldurile de vară se purtă corsage-uri puțin tăiate la pept în formă pătrată sau trei unghiulară,

Forțe ușoră este pentru excursiuni o toaletă de batist, rochia simplă de tot. Bluse-a fără căptușală, increțită bogat; ca ornament se se pună guler de spițură lată de 20—25 cm., mâneci ballon scurte, numai până la cōte. Rochia se aplică preste blouse-ă.

Toaletele aceste costă relativ foarte puțin și sunt drăgălașe și frumoșe.

Un rol deosebit jōcă la arangiarea toaletelor panglicile aplicate cu șic.

Pălăriile sunt de diferite fasonē și cu decoratii de forțe diferite nuante.

În ori-ce cas trebuie se fie în consonanță fasonul cu decorația de pe ea.

Sunt foarte urite pălăriile decorate numai la o parte, aceste lasă a se vedea de cealaltă parte lipsa la ceva, ce strică tōtă înfățișarea pălăriei.

Moderne sunt pălăriile late de florentin și pălăriile așa numite matroz, cari tocmai prin simplitatea lor impun.

Cu tōte aceste în sezonul acesta se purtă pălării foarte încărcate

Ētă decorarea modernă a unei pălării frumoșe: Patru rugițe de catifea, una în coloréa bronzului, una oliv, una violetă și una roșie. Între ele se pune o cren-guță de resedă verde, care stă ridicată în sus.

De ale casei.

Despre îngrijirea părului. (Urmare). Acestă bōlă ține la unii mai mult, ér la alții mai puțin, de regulă însă se întemplă câte 6 luni.

În tot timpul bōlei se se dea bolnavului se bea zamă de urzici fierte în tot cursul zilei în loc de apă. Se se spele pe cap cu leșie de cenușă de două ori pe săptămână; se se radă sau se se tundă părul până la piele. În urmă se se facă o cocă compusă astfel: se se ia făină de grâu se se facă cocă cu leșie și se se pună în urmă o lingură de miere, pe urmă se se frământă se se facă ca o alifie și se se pună pe un petec de pândă și se se pună pe cap, se se lege bine ca o căciulă, care se va schimba în fie-care dimineță și sară, se se ferescă de răcēlă și cel puțin 6 săptămâni se urmeze cu această alifie; după aceea se se amestece în acea alifie pe lângă făină, leșie și miere, și 6 grame de flōre puciosă (flor. sulf), care se va urma

cel puțin trei săptămâni. După aceea se se spele ranele cu o fiertură de rădăcină de calcitrapa (în popor se numește ștevie sau steghie, o plantă ce crește pe lângă garduri și prin grădine) și rădăcină de tătănēsă. După aceea se vor unge ranele cu următorul medicament ce se va lua dela farmacie: unt de nucă și apă de var (aq. calcis) din fie-care câte 150 grame, se așață într'o sticlă, se astupă și pe urmă se clatină bine sticla cam 10 minute, după aceea se ung bine bubele cu acea un-sōre și se pune pe o cărpă unsă cu acea un-sōre pe cap. Se vor face băi sulfurōsă și iodate la diferite sta-țiuni balneare, cum sunt băile de Cohalm și cele dela Basna.

(Va urma.)

Dr. Elefterescu.

* * *

Despre un prând mai mare. Într'un număr anterior am promis a scrie despre cinuri și prânduri mari în special.

Sē înțeleg de sine, că omul face după gustul și chibzuința sa un prând sau cină, ce voește a da. Noi voim a vorbi în general numai, ce este mai potrivit pentru asemenea evenimente. De astădată ne mărginim a vorbi pe scurt despre prând, în timp de vară.

Mai potrivită este o supă de legumi, cu cartfiol și bureți. După aceea raci umpluți. Friptură de rață garnisită cu feliurite verdeturi și servită cu salată de varză prospētă. O prăjitură umplută cu pōme. Apoi carne de vită umplută și garnisită, servită cu crasta-veți. Prăjitură, apoi tortă de ciocoladă, înghețată de smeură și alămăie, o prăjitură de zăhar cu migdale, în urmă pōme de diferite soiuri, cari sunt încă noutăți, arangiate cu șic pe un blid înalt. Mai la urmă cafea nēgră, care se servește după masă.

Deslegarea găciturii din Nr. 7 este următōrea:

Diua, nōptea și ori unde
Umblu, stau, rid sau vorbesc
Nu mē pot de tine-ascunde,
Tot la tine mē gândesc.
De pornesc, pasu-mi pornesc
Și-ochi-mi trag cătră acel loc,
Unde mândra-mi zăbovesce
Și arde 'n nestinsul foc . .

Deslegare corectă au trimis următōrele dōmne și domnișōre: Aurelia Florescu (Dubest), Aurelia Filip (Badon), Lucretia Magda (Feneș), Sofia Cothișel (Certeje), Teresa Gomboș (Vidra sup.), Viōra Magdu (Ecica rom).

Rebus

de Brebenel.

		i	i	i	i			
	m		— ati —					
	l	P	n	— i	ati — ati	i	— nes	—
	t			i	— ati.	i		
				i	i	i	i	

furiōse religiunii la credință

Terminul deslegării este până în 8/20 Iuliu a. c.

Între abonenții fōiei, cari vor trimite până la acest termin deslegarea corectă, se va sorta ca premiu cartea *Balade și idile de George Cosbuc*. București, 1893.

Corespondența.

G. L. Maciova. Deslegarea găciturii din Nr. 7 trimisă de dv. nu e corectă. Red.